

Ах, Васили! Васили! Спасителю наш, за тебе винаги
ще ни боли и ще те славим в един и същи час!
Ние, децата ти цигани!

Василица

Невъзможно е Сали Ибрахим да забрави своя етнос, изстрадал и потискан. И тя му посвещава няколко великолепни творби. Една от тях е “Безсмъртие” от стихосбирката “Космична любов”. Поетическата визия е впечатляваща:

Прокълнат народ във вселената
дири
майка-утроба

В поезията си Сали Ибрахим е невероятно емоционална. Голяма част от силата на нейните поетически внушения е стаена в любовните откровения, изблици, желания. Тя е просто жена, която споделя, иска, моли се и също така се сеща, че е “циганка”. Същата Сали Ибрахим, която упорито е трансформирала “циганката” в “ромка”, ще възкликне:

Не сграбчвай сърцето ми
в дланта си с груба страст,
ангеле мой, в дяволски образ...

.....

Аз съм толкова крехка циганка!
Трепетите на плътта ти знойна
ме влудяват...

Ангеле мой (“Гривна за Ева”)

Силата тук идва от повторението “Аз съм толкова крехка циганка!”. Поетесата изрича това признание непрекъснато.

Просто същността на Сали Ибрахим е любовта. Любовта като истина, съчетание от цигански темперамент и дълго чакана прошка. Всичко останало е фон.